

ΤΙ ΤΟΥΣ ΚΑΝΕΙ ΝΑ ΕΛΠΙΖΟΥΝ ΣΤΗ ΣΙΩΠΗ ΜΑΣ;;;

Τα πράγματα σίγουρα δεν είναι εύκολα. Η τρομοκρατία του κράτους ασφάλειας, τα εθνικά παραμύθια, οι μεσολαβήσεις των media και των θεσμών, αλλά –επιπλέον– και οι δικές μας αδυναμίες, ο κατακερματισμός και η κινηματική λήθη, στρώνουν το δρόμο για το τελικό μας ξεζούμισμα και την εξαθλίωση. Μπροστά σε αυτή την πραγματικότητα δεν υπάρχουν πισωγυρίσματα. Να ανασυγκροτηθούμε, να δυναμώσουμε τις υπάρχουσες δομές αλληλεγγύης και να φτιάξουμε νέες, να πετάξουμε στα σκουπίδια τα ιδεολογήματα των αφεντικών και να αυτοοργανωθούμε πάνω στις ανάγκες και τις επιθυμίες μας, ως αυτοί και αυτές που παράγουν τον κοινωνικό πλούτο. Όταν οι εκμεταλλεζόμενοι έχουν ο ένας τον άλλον και μαζί όλα τα δίκια του κόσμου, κανένας φόβος δεν είναι ικανός να τους μουνδιάσει. Σε αυτή την περίοδο της καπιταλιστικής αναδιάρθρωσης –που γίνεται με τους πιο δυσμενείς όρους για συγκεκριμένα κοινωνικά κομμάτια– οφείλουμε να εμπλουτίσουμε τους αγώνες του σήμερα, με όλα τα ριζοσπαστικά στοιχεία που αναδείχτηκαν στη διάρκεια της εξέγερσης του Δεκέμβρη 2008. Να εργαστούμε ψυχωμένα προς αυτή την κατεύθυνση, ώστε να βιώσουμε τους αγώνες που μας αντιστοιχούν και όχι τα υποκατάστατά τους! Για να σηκώσουμε κεφάλι και να πάρουμε αυτόν τον πλούτο πίσω, όπως και όλα όσα μας έχουν λεηλατήσει, το χρόνο, τη δημιουργικότητα, την ίδια μας τη συλλογική ζωή...

ήμαστε, είμαστε και θα είμαστε στους δρόμους του αγώνα

ο αγώνας ενάντια στην καταστολή

είναι αγώνας ενάντια στο κράτος και το κεφάλαιο

6 ΔΕΚΕΜΒΡΗ
ΔΙΑΔΗΛΩΣΗ
ΑΚΑΔΗΜΙΑ 18:00μ.μ.

σύμπραξη αντιεξουσιαστών/στριων
“ΔΕΚΕΜΒΡΗΣ 2011”

**διασφαλίζουν την κλοπή τους
σημαδεύοντας τη ζωή μας**

**τι
τους
κάνει
να
ελπίζουν
στη
σιωπή
μας
;;;**

η 6η Δεκέμβρη έρχεται...

Ήρθε λοιπόν η ώρα; Θα γίνει ξανά εξέγερση; Θα τρομάξουμε τον Παπαδήμο και την τρόικα; Θα πέσει η κυβέρνηση; Θα γίνουν εκλογές για να «μιλήσει ο λαός»; Θα ξεκινήσει ο «νέος εθνικο-απελευθερωτικός αγών»;

Αν η 6^η Δεκέμβρη ήταν μνημόσυνο θα κλαίγαμε, εάν ήταν επέτειος θα γελάγαμε. Τίποτα από τα δύο! Επειδή δεν μας αρέσουν οι προφητείες, ούτε για κάτι από τα παραπάνω αλλά ούτε για τα αντίθετα, προτιμούμε να έχουμε τα πόδια μας στη γη και να βλέπουμε την συγκεκριμένη μέρα απλά σαν άλλη μια πολύ καλή ευκαιρία για να μιλήσουμε και να πράξουμε ανταγωνιστικά προς τις υπάρχουσες σχέσεις κυριαρχίας.

σημαδεύοντας τη ζωή μας

Δεν ξεχνάμε λοιπόν, ότι εκείνη την ημέρα, στα τέλη του 2008, εκτός του ότι δολοφονήθηκε ένας 15χρονος, ξέσπασε μια κοινωνική εξέγερση. Τα συσσωρευμένα αίτια ήταν (και είναι) πολλά. Πήγαζαν όμως –από που αλλού;- από την εκμετάλλευση. Τον πυρήνα του συστήματος αυτού. Αρχικά αρθρώθηκε σαν βίαιη κραυγή από διαφορετικά υποκείμενα και σε πολλές γλώσσες. Οι εξεγερμένοι επιτέθηκαν σε κρατικούς και καπιταλιστικούς στόχους (τράπεζες, υπουργεία, αστυνομικά τμήματα, ναούς της κατανάλωσης). Οι εξεγερμένοι δεν αιτούνταν κάτι, αλλά αμφιβητούσαν. Οι εξεγερμένοι έθεσαν ερωτήματα:

«Προς τι όλη αυτή η ασφάλεια;» / «Τι ακριβώς διασφαλίζει και προστατεύει;» / «Πόσο θωρακισμένη νομίζει ότι είναι αυτή η εξουσία που μας αφαιρεί την ίδια μας τη ζωή;»

Στη συνέχεια πήρε κι άλλες διαστάσεις και αντήχησε και εκτός συνόρων, αφήνοντας εν τέλει πολλαπλές παρακαταθήκες. Το ανταγωνιστικό κίνημα μαζικοποιήθηκε, αυτοοργανωμένα εγχειρήματα ενισχύθηκαν ή δημιουργήθηκαν καινούρια, το μονοπώλιο του λόγου και της βίας του κράτους αμφισβητήθηκε σε πρωτοφανή επίπεδα για τη μεταπολιτευτική Ελλάδα.

διασφαλίζουν την κλοπή τους

Δεν πρέπει να παραβλέπουμε όμως και την γενικότερη συνθήκη, καθώς μιλάμε για την περίοδο εκείνη, όπου η καπιταλιστική κρίση έγινε περισσότερο εμφανής και αισθητή λόγω των κορυφώσεών της. Άρχισαν δηλαδή –μετά το 2008- να επηρεάζονται άμεσα, ακόμα πιο μεγάλα κοινωνικά κομμάτια από αυτά που ούτως ή άλλως τη βίωναν καλά στο πετσί τους, ακόμα και τα χρόνια της «ευδαιμονίας». Ζούμε δηλαδή –έτσι κι αλλιώς- σε μια κρίσιμη πολιτική και οικονομική κατάσταση, της οποίας η διαχείριση μπορεί να γίνεται μόνο με επιθετικούς όρους και από ένα κράτος που έχει προ πολλού ξεφορτωθεί το προσωπείο της «πρόνοιας».

Ο συνδυασμός αυτής της συνθήκης με το προηγούμενο ενός «δεκέμβρη», δηλαδή το φάντασμα ενός μαζικού βίαιου ξεσπάσματος να πλανιέται έντονα από τότε, ανάγκασε τα ντόπια αφεντικά να λάβουν τα μέτρα τους. Έκτοτε βιώνουμε τη γιγάντωση του κράτους ασφάλειας, τόσο ποσοτικά όσο και ποιοτικά: αύξηση της αστυνόμευσης, νέες συμμορίες ΔΙΑΣ –ΔΕΛΤΑ, αναβάθμιση της δημοτικής αστυνομίας, εν ψυχρώ δολοφονίες από μπάτσους, οργάνωση παρακράτους, εντατικότερη επίθεση σε βασικά υποκείμενα της εξέγερσης (μαθητές, μετανάστες, στέκια, καταλήψεις), συνεχείς συλλήψεις και προφυλακίσεις σχεδόν σε κάθε κοινωνικό αγώνα, εξέλιξη νομικού οπλοστασίου (π.χ. κουκουλονόμος, νέος αντιτρομοκρατικός, υποχρεωτική λήψη DNA), όξυνση οικονομικής καταστολής με εξοντωτικά πρόστιμα (π.χ. στους ανυπότακτους ή στους αντιστεκόμενους στα διόδια).

Επίσης, αυτή η στρατηγική έχει ένα ιδιαίτερα νευραλγικό σημείο: έχοντας διαγνώσει ότι μια από τις σημαντικότερες «επιτυχίες» του Δεκέμβρη ήταν η κοινωνική απονομιμοποίηση του ρόλου της αστυνομίας, προσπαθούν με συντεταγμένο σχέδιο να ξαναγεφυρώσουν αυτό το χάσμα.

Ο θεσμός του μπάτσου της γειτονιάς, οι όλο και συχνότερες περιπολίες, το χτίσιμο σχέσεων με μαγαζάτορες και πολίτες που κατέχουν «χρήσιμες» θέσεις στο δημόσιο χώρο, ακόμα και τα καφεδάκια που πίνουν όλη μέρα οι ΔΙΑδες εν ώρα υπηρεσίας, όλα συντελούν στον ίδιο βασικό στόχο της σύγχρονης καταστολής: να αφομοιωθεί κοινωνικά η εικόνα και η παρουσία των δυνάμεων της καταστολής. Ακόμα περισσότερο: να ανακτηθεί η χαμένη εμπιστοσύνη και να βρει στήριγμα η αστυνόμευση στον εθελοντισμό και τη συνεργασία των πολιτών...

Όμως, μην ξεχνάμε, πως η καταστολή οφείλει πάντοτε να μην σερβίρεται «ξεροσφύρι», αλλά με ιδεολογικά συνοδεύματα για να νομιμοποιείται και να γίνεται υποφερτή. Έτσι επιστρατεύεται πιο πολύ από ποτέ, η παλιά καλή συνταγή της «εθνικής ενότητας». Όταν δηλαδή η κρίση εξαφανίζει τα «καρότα» (σαν υποσχέσεις απτών προνομίων) το μαστίγιο δεν μπορεί να κραδαίνεται εντελώς γυμνό. Εμφανίζεται τότε το παραμύθι της «θυσίας για το κοινό καλό». «Αφεντικά και δούλοι σκατά γινήκαμε ούλοι... απέναντι στους κακούς ξένους και τους δωσίλογους». Και είναι το σύνολο σχεδόν των δεξιών ή αριστερών δυνάμεων, με την εξωκοινοβουλευτική αριστερά να μην αποτελεί εξαίρεση, που πλασάρει επικίνδυνες έννοιες όπως πατρίδα και εθνική κυριαρχία. Για διαφορετικούς βέβαια λόγους ο καθένας, αλλά συμβάλλοντας εν τέλει στο ίδιο αποτέλεσμα: η συσκότιση των πραγματικών αντιθέσεων και τη δημιουργία μιας εκεχειρίας στο όνομα της πατρίδας. Εκεχειρία, εκεί που θα έπρεπε να ανθούν οι κοινωνικές και ταξικές αντιστάσεις.